

AZ EGYETLEN ÉRDEMES ÉLETŰT MENTÉN

Szerény, de bátor költőcsalán
Voltam az egyetlen érdemes
Életűt mentén,
Mégis beh sokszor belém csapott
A hatalmasok villámos haragja.
Pedig azt az utat,
Melyet lándzsásan én vigyáztam
Akaratlan megtalálta
A játékos ösztönű,
Egészséges gyermek.
S a tisztult agyú férfi pedig
Rettenthetetlen csak azt követte,
Mert nyilegyenesen
Vezetett a legszebb hajnalok
Álmaiból alkotott
Igaz világ felé ...

EZER BUKFENCET IS

Én majd mindig
halálosan józan voltam.
S a mámorok
Rózsaszín ködén át
Ritkán néztem
A százlábú óriásokra.
Csak úsztam, úsztam
A fagyos tündökletekben,
Mint egy jéghegyre
Kitett őrszem.

S ha sirtam néha,
 Kristályos pelyhek hulldogáltak
 A lilás szakadékok oldalán.
 Miért hagytatok
 Vízhatlan csizmák nélkül
 Az örök télvizek idején?
 A szívem, a szívem
 Napot vágyott
 És így én a sűrű
 Ködöket kaszáltam,
 Hogy tiszta kék egek
 Csókolják mosolygósra
 A két szemem.
 Ő, a hideget is
 Melegnek szoktam én.
 Hótakaró alatt
 Keresem a kikeletet,
 Ezer bukfencet is
 Vetnek már,
 Hogy töröljem életemből
 A bánatot,
 Mely úgy lebeg folyton,
 Mint az ólomlábú fellegek
 A sarki jégmezők
 Végtelenjén.

ZÖLDELŐ ALMÁID ...

Zöldelő almáid között hogy ujjonganak
 A nyugtalan, repdeső madarak.
 Egyre tágul, téresedik
 Minden éjjeled.
 Mit keresnek a keringő madarak
 Fölött a lomha fellegek?
 Szívós fiatalság gubbaszt
 Itt a hónod alatt.
 Piros holnapok csónakosa lettél,
 Ne tagadd, ne tagadd.
 Jegeces mézet hullatnak
 Tüzes füledre a méhecskék.
 Szóljanak keserűt,
 Kik a kint még sosem érezték.